

Pseudònim: Oreneta

Adults - Flor Natural

Amor autista

No em diu mai que m'estima.
No m'acaroni, i en els seus petons hi ha
quelcom d'irreal, com si ho digués
en el guió d'una pel·lícula.
Una coreografia apresada de memòria.

No sap ben bé si mai s'ha enamorat,
ha anhelat tenir amics,
sovint s'esgota i necessita descansar.
Li obsessiona la literatura.
Té sensibilitat per l'art.
No vol guardar-se res, però és una pregunta
que cal anar contestant.
Durant molt de temps ha defugit
les circumstàncies, s'ha amagat
on no la podien trobar.

En els semàfors, per creuar el carrer m'agafa la mà.
No li agrada estar sola, anar a mercat
o voltar sense destí.
Conec la seva cara de preocupació,
però també la boca oberta de desig,
els ulls mig tancats, una part viva en la imaginació
i l'altra en allò que és real.

Quan era petita tenia por a les tempestes,
a l'aigua, a les alçades, als sorolls massa forts.
No volia que li tallessin els cabells.
Llegia el diccionari, anava en bicicleta,
li agradava ballar. No mirava mai
directament als ulls.

Ara, s'avé més amb les seves gosses que amb les persones.
Es preocupa si no contesto un missatge.
De tant en tant, em diu que em troba a faltar.
Anem al cinema, a veure dansa,
compartim el menjar.
Fa poc que sap que és neurodivergent.

Durant aquest temps, jo he necessitat
proves d'amor, demostracions
de tendresa gairebé constants,

una corda més forta que no es pogués esquinçar
mentre tibem cadascun d'un extrem.
Ella m'ho fa saber com sap, com pot.
Jo he d'observar cada gest
com un pintor que fa un retrat.

A la fi, no calen paraules. Només aquesta mà a la galta freda,
per escalfar-la. Només aquesta mà sota el jersei
a la Plaça del Diamant un capvespre,
la seva roba estesa al jardí de casa.
Només la boca oberta abans del petó,
la saliva com a segell
d'allò innombrable.
Només el batec vulnerable, la gelosia, la contradicció
de l'ànima. El cap inclinat sobre la meva espatlla
en un autobús, en un teatre.
Una mirada de claror sobre l'ombra dels dies
que ens amenaça.

Encara no el parlo, però començo a entendre bé
el seu idioma. Me l'ha ensenyat i a mi m'agrada
viure a l'estranger. En una illa des d'on es veuen altres indrets,
voltada d'un mar pels qui no saben nadar.
Caminem plegats per uns carrers que no duen enlloc,
a través de la tarda llarga d'estiu i del paisatge gebrat,
amb el cant de les primeres orenetes,
sota les pluges discretes de la tardor.

Només ella i jo agafats de mans,
sense dir res, fent broma sobre els vianants,
disquisicions profundes sobre l'amor.
Vivim en el nostre món tancat per dins.
No em diu mai que m'estima,
però jo ho sé.